

— I R E N E A D L E R —

SHERLOCK, LUPIN I JO

El PORT dels ENGANYS

PORT GLASGOW

1872

Estrella Polar

— I R E N E A D L E R —

SHERLOCK,
LUPIN I JO

Una història d'Alessandro Gatti
Extreta de la correspondència d'Irene Adler

Projecte de Pierdomenico Baccalario
Il·lustrador: Iacopo Bruno

Títol original: *Il porto degli inganni*

© 2015 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Itàlia

© de la traducció: 2017, Maria Dolors Ventós

© de les característiques d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

International rights ©Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milà, Itàlia

foreignrights@atlantyca.it / www.atlantyca.com

Primera edició: octubre del 2017

ISBN: 978-84-9137-353-7

Dipòsit legal: B. 16.871-2017

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Irene Adler

El port dels enganys

Estrella Polar

Capítol 1

TRETZE PASSOS

Cal temps per escriure bé. Un temps que ja no em queda. Tinc el cap ple d'imatges i records, però sovint em costa donar-los cos, i quan me'n surto només em duren unes quantes hores: després, els ulls se'm cansen i em fan mal els dits de subjectar la ploma. Ai, els meus dits! Ja no són el que eren. Ja no els és permès cap moviment alegre, i fins

i tot una carícia em pot resultar dolorosa. Tot i així, aquí em teniu, amb la mateixa tossuderia de sempre, asseguda a l'escriptori com si algú m'hi empenyés, en lloc de fer-ho per la simple voluntat de deixar un testimoni de qui he estat i del que he vist. És en aquestes pàgines mal escrites on confesso la meva vida, però no ho puc fer sense haver endreçat abans cada cosa, cada record abans del que l'ha seguit, cada paraula dels meus amics perduts en el moment en què va ser pronunciada.

Per fer-ho bé, tal com deia, em caldria temps, el mateix temps que en el període a què fan referència els meus diaris, els tres anys meravellosos que van del 1870 al 1872, em semblava il·limitat, com és il·limitat per a qualsevol adolescent que acabi de complir catorze anys i desitgi —com ho desitjava jo— descobrir el món. Llavors em semblava que l'únic límit era l'espai, la geografia, els llocs on no podia accedir vivint a Londres, en una confortable mansió burgesa, en companyia d'en Leopold, el pare, i de l'Horaci, el nostre majordom, i no, tal com fantasiejava de vegades, rondant pel món com aquelles aristòcrates que, amb faldilla, exploraven

les Índies Orientals i el mar del Carib, la Patagònia i el continent austral. I no és que a casa ens faltés un cert gust per les coses exòtiques, que consti, ni tampoc per les emocions o pel misteri. I no solament perquè els meus millors amics eren en Sherlock Holmes i l'Arseni Lupin, que al llarg de la seva vida van continuar navegant per les aigües perilloses del crim i la delinqüència, tot i que, per dir-ho d'alguna manera, des de ribes oposades. El misteri formava part de la meva vida sobretot perquè jo no era qui em creia que era, i no sabia qui era. Literalment, vull dir; no es tractava d'una crisi d'adolescència. No era un jove Werther a la recerca d'atencions. Ni, com Werther, tenia tendències depressives. Ben al contrari: la incertesa pel que feia al meu passat provenia del fet que en Leopold no era el meu pare de debò, i la meva autèntica mare no vivia amb nosaltres per culpa d'un perill indefinit que m'amenaçava però del qual ella es negava a explicar-me'n els detalls, encara que ja feia gairebé un any que ens havíem retrobat. Per dir tota la veritat, el senyor Nelson tampoc no era un simple majordom. Però, també en aquest cas, la

identitat d'aquest gegant negre abans d'entrar al servei del meu pare adoptiu i la manera en què s'havien conegut continuava essent un enigma per a mi.

Tot plegat em turmentava i, per tant, em dedicava a omplir pàgines senceres del quadern blau cel, on, per distreure'm, anotava els meus pensaments. Els mateixos que ara poso en ordre per a l'invisible lector de la meva consciència.

Al quadern hi havia una frase concreta que em va impressionar d'allò més quan la vaig rellegir al cap de tants anys.

La vaig escriure uns quants mesos abans de tornar a Londres, poc després de la mort de la Geneviève, l'esposa d'en Leopold i la meva controvertida mare adoptiva. Controvertida perquè, fins al moment de la seva mort, m'havia semblat una mare insensible i odiosa. Però, després, potser per les circumstàncies en què va morir assassinada, es va transformar en el meu record en un gran exemple de virtut. Un exemple que m'hauria agradat imitar i que ella, en vida, va provar de fer-me seguir de totes les maneres possibles, però només en va treure ganyotes i respostes

impertinents. Durant els mesos que van seguir a la seva mort, aquell exemple em va semblar inabastable, com si m'hagués hagut d'orientar per un mar ignot sense brúixola. Quan el papa no hi era, obria els seus armaris i em posava els seus vestits amb l'esperança que les sedes i les randes que li havien pertangut em fossin una font d'inspiració. Però, evidentment, allò només era una idea estrambòtica d'una adolescent, i els meus cabells pèl-rojos, curtíssims, destacaven en aquells teixits de color pastel com taques de fruita en unes tovalles. El camí de la gràcia de la Geneviève estava tancat i barrat per a mi. I gran part dels altres semblaven un privilegi exclusivament masculí.

Però la frase que em va colpir va ser aquesta: «Tretze passos que he de complir per convertir-me en el que vull ser».

No va ser el fet d'haver omplert dues pàgines amb els punts detallats d'un programa fantasiós el que em va sorprendre, sinó la idea que tenia llavors sobre què hauria volgut ser en el futur.

Què se n'havia fet, d'aquell memoràndum? Potser no havia complert cap dels tretze punts. Però, sobre-

tot, què se n'havia fet de la dona que m'havia imaginat que seria?

La meva aspiració, el 1870, mentre vagava amb el pensament a l'escriptori de la meva habitació d'Alfred Street, era arribar a ser una dona feliç.

Al punt tretze, hi havia una guixada enèrgica que m'impedia llegir-ne les paraules. Però recordava perfectament què havia escrit sota d'aquelles ratlles: entendre d'una vegada per totes si estava enamorada de l'Arseni Lupin o d'en Sherlock Holmes. O de cap dels dos.

També recordava el moment precís en què vaig esborrar aquell punt del programa, com si hagués decidit que es tractava d'un projecte irrealitzable. Va ser al final del nostre primer i únic viatge a Escòcia.

Vaig fer mal fet, d'eliminar-lo? Avui dia, amb la complexitat dels anys transcorreguts, em podria respondre que sí. Però la veritat és que vaig fer bé d'esborrar-lo, aquell vespre tan llunyà del 1872. És clar que, si no ho hagués fet, hi ha coses que haurien anat per camins diferents i potser no m'hauria convertit en la dona que sóc.

Una dona feliç?

Oh, sí. Molt.

Però com he arribat a ser-ho és una altra història i, probablement, va començar quan per fi em vaig decidir a fer una mica d'esport, amb un parell de bigotis de feltre que m'havia passat en Sherlock gràcies a un amic maquillador i un nom encara més estrafolari que el que utilitzava l'Arseni per llogar una habitació a Marshall Street, fent-se passar per un jove gentilhome parisenc.

Però em penso que ja he escrit, parlant d'aquest tema, que els meus dos amics eren uns personatges no gens corrents.